

Poštnina plačana v gotovini.

DRŽAVNO TOŽILSTVO v Ljubljani

25. XI. 1931

NAŠA ZVEZDA

030026445

Morska zvezda — pozdravlja te najmlajši kongregacijski rod, ki pozna nevarnosti samo še iz pripovedovanja, ki se utrjuje v čednostih in molitvi, da bo pripravljen.

Morska zvezda — pozdravlja te kmetiški in delavski fant, kjer se ime Marijino izgovarja še s spoštovanjem in ljubeznijo, a že udarjajo prvi valovi viharjev — Marija pomagaj!

Morska zvezda osvetli nam vsem čeri in brezdn. Žarki iz Tvoje zvezde so kongregacijski shodi in sestanki, vsakodnevno premišljevanje in izpraševanje vesti, pogostna spoved, duhovne vaje, ki nam razsvetlujejo pravo pot. Vse je osvetljeno: lenobnost, uživanjaželjnost, lahkomišelnost, razuzdanost, napuh in nepokorščina. Kako je odločen korak k napredku znanosti in kulture, k skromnosti življenja, k življenjski odgovornosti in požrtvovalnosti, v ponižnosti in urejenosti družine in družbe klone mlado srce.

Morska zvezda, Ti si kažipot v nadnaravni svet milosti in molitve. To je dom kongreganista: Nostra autem conversatio in coelis est.

»Sledili so zvezdi in so našli Dete in njegovo Mater in so padli predenj in Ga molili...«

Po Mariji k Jezusu.

Naša mladost

Naša mladost je posvečena Mariji. V tem je vsa naša odličnost. Marija, polna čednosti, svetosti, polna milosti, je vzor naše navzgor hrepeneče mladosti. Za nas pomeni beseda Marijin, marijanski, toliko kot svetniški. V čem pa je ta svetost naše mladine? V tem, da svoje misli, besede, delo, študij prepojimo z duhovnostjo in božjo ljubeznijo. Svetost, ki jo zahteva življenje po Marijinem vzoru, je stanovska svetost. Kongregacija ne zahteva od dijaka svetosti puščavnika, ki se zatajuje in pokori ob kruhu in vodi, ne svetosti meniha, ki s strogimi pokorili mrtviči svojo telesnost, da ne ovira duha v svetem premišljevanju, ne svetosti mučencev, ki prelivajo svojo kri za resnice vere. Vzor naše svetosti je Marijina svetost, ki si je z vestnim izpolnjevanjem svojih stanovskih dolžnosti v službi »dekle Go-

»Nosil je ime Jezusovo v svojem srcu, ker je vedno nanj mislil; na svojem čelu, ker ga je vedno javno spoznaval; na svojem jeziku, ker je vedno o Njem govoril; v svojem peresu, ker je tako krasno pisal v Njegovo čast; na svojih rokah, ker je toliko storil v Njegovo slavo; nosil ga je na svojem telesu, ker je Zanj brezmejno trpel.« — Sv. Tomaž o sv. Pavlu.

spodove« pridobila čast kraljice vseh svetnikov. Po njenem zgledu naj poteka naše življenje v vestnem izpolnjevanju dolžnosti doma, v cerkvi in v šoli. To je duh Marijine svetosti, da v tihoti in skromnosti pod vplivom milosti božje zorimo v može dolžnosti in značajnosti. Po krivici se očita kongregacijam, češ, da premalo posegajo v življenje, da je pri kongreganistih premalo mladostne agilnosti in udejstvovanja v javnosti, da je kongregacija premrtva tvorba za naš moderni do prenapetosti v aktivnost usmerjeni čas. Mi vemo in čutimo, da vsemu modernemu prizadevanju manjka duhovne globine. Zato se tolikrat vse zunanje delo razblini v nič liki megleno morje, ker nima trdnega duhovnega jedra. Hudournik, ki z bobnenjem in silo oznanja svojo moč, jo hitro izgubi. Ne rahlja zemlje za bujno rast, marveč jo trga in odnaša s seboj, da se brezkoristno izgubi. Le v globinah zemlje se zbirajo neslišno vodne sile, ki privro kot oživljajoči studenci na dan, in rastejo vedno bolj in bolj v močne reke, ob katerih se vije cvetje in zelenje. Kongregacija je tihi skriti Nazaret, kjer rastemo v starosti, milosti in modrosti. Tam sebe spoznavamo, preobrazujemo, tam zbiramo svoje sile in zmožnosti, da jih vsidramo v globoki duhovnosti, ki se bo pretakala skozi vse naše življenje. Nočemo, da se naša mladost razblini v hipnem izbruhu mladostne navdušenosti, marveč da se utrdi v boju proti vsemu slabemu in nizkotnemu v lastnem srcu, v boju proti gospodstvu telesnosti in čutnosti. Ko ta boj izvojujemo, šele potem bomo močni dovolj, da ga zanesemo tudi nazven in izvojujemo zmago veliki ideji marijanske kulture. Zato je naša mladost, četudi skrita in tiha, vendar plodna in konstruktivna, saj gradimo v svojih srcih veličastno stavbo duhovnosti. Naše delo je delo samovzgoje in posvečenja. Vrší se sicer mnogokrat nevidno, zato pa je toliko bolj globoko in solidno. V tem tistem delu se čistijo naše duše, se oblikuje naš značaj in raste naša osebnost do popolnosti, ki najde v Kristusu svoje usovršenje. Sveta, čista, v Bogu vsidrana mladost je visoki ideal nas vseh, ki nas je združila marijanska misel.

Paklot.

»Po polomu tako zvanega svobodomiselstva, po grozotah brezbožnega komunizma, po razdejanjih materializma so vsi veliki in plemeniti kulturni delavci zapada edini v tem, da vzgoja idealnega, požrtvovalnega in resnično nacionalnega naraščaja ni mogoča drugače ko na religiozni podlagi. Tozadevno delo religioznega prosvetljenja od strani poklicanega veroučitelja se podpira po domu in Cerkvi ter po verskih udruženjih, ki so bistven del cerkvenoverskega vzgojnega organizma. To so v prvi vrsti Marijanske kongregacije, ki so pod vodstvom Cerkve in se vodijo od zastopnikov Cerkve z onim velikim čuvstvom moralne odgovornosti za večni blagor mladih duš, ki je svojsko cerkvenemu dušnemu pastirstvu.« — Fr. Tr.

Hrast

Si že gledal kdaj vihar v jeseni? Veličasten prizor! Opazoval sem ga iz svoje sobe: tja čez hrib se je podil v naglih sunkih. In kakor da hoče vse zavleči za seboj: upogiblje se trava in dere za njim v valovih; listje leti po zraku; grmičevje se je sklonilo k tlom, kakor obupano se oprijemlje zemlje. Meče vihar ptice po zraku, ne krožijo več mirno, lovijo se in padajo v ostrih črtah.

Tam pa stoji hrast: močno so zagrabile korenine v zemljo, čvrsto stoji deblo, še zatrepeta ne. Le suhe veje mu lomi vihar in trga listje z njega. Siplje se listje trumoma in veje se vijejo kakor v obupu roke. Ali hrast stoji in deblo še zatrepeta ne.

Onkraj pašnika, tam stoji smreka, vitka in tenka. Bije jo vihar, upogiba jo in ona se sklanja in priklanja.

Za meglo zastrto gleda solnce. — Pala je noč.

Ko sem v jutro odprl okno, je ležala tam vitka smreka: pretenke in šibke so bile korenine ... Hrast pa je še stal, ves z zlatom oblit v jutranjem solncu —

Zaprl sem okno, vrgel se na klečalnik in sklenil trdo roke. Pogledal sem na križ in na Mater božjo sedem žalosti; sedem žalosti, to se pravi: vseh naših žalosti ... in molil sem zate, prijatelj — Piši mi, piši, kako je s teboj — — —

P. V. M. Vrtovec, S. J.

Pobožnost

Dvoje vrst ljudi je, ki so daleč od prave pobožnosti. Eni se zgledujejo nad njo, jo celo sovražijo ali so do nje vsaj brezbrizni. Drugi pa jo rabijo za okrasek pri nekaterih prilikah, ali za sredstvo, da se razkazujejo; nekateri zopet uganjajo zoprno pobožnjaštvo.

Ali veste, kaj je prava vernost? To, kar je globoka ljubezen do človeka. Vklene prijatelja v svoje srce, se mudi pri njem in ne pozna nič lepšega, kakor da z besedo in dejanjem pokaže, kako dobro mu hoče. A o tem ne govori, tega ne razkazuje; ji je presveto. Tudi ne uganja posebnosti, marveč stori čisto preprosto, kar more, in smatra to za samo po sebi umevno.

Tako je tudi s pobožnostjo. Ne govori brez potrebe o verskih stvareh. Za to so ji presvete. Se tudi nikoli ne razkazuje, ne mara biti občudovana. Nikoli ne pripoveduje: To in to je moje delo.

Vse, kar je v zvezi z vero, obravnava s spoštovanjem in svetim strahom. Ne trpi žalitve in zaničevanja svete stvari, marveč nastopi pogumno za njeno čast.

Kar sklene, tega se drži vestno tudi tedaj, kadar je težko. Predvsem pa se zaveda besed sv. pisma: »Ljudje vidijo to, kar je zunaj, Bog pa gleda v srce. Poglavitno pri molitvi, pri sv. maši, pri sv. obhajilu je, da si notranje zbran, da obrneš s spoštovanjem svoje misli in svoje srce k Bogu.

Sploh pa bodi vesel, odkrit fant, vesten v svojih opravilih, mladosten in za vse dobro dovzeten.

In končno še nekaj prav lepega! Še besedo o Njej, ki je zavetnica naše mladosti, o Mariji. Vsak pošten moški se zresni, če sreča plemenito ženo. Pred njo hoče biti v časteh. Marija pa je najplemenitejša in najlepša med vsemi, »je naša Ljuba Gospa«. Biti hočemo taki, da bi nas vedno lahko prijazno pozdravila, ako bi nas srečala. Ne smela bi se nas sramovati. Tako odlični, brez graje bi hoteli biti pred Njo v besedi in vedenju do zadnje najbolj skrite misli.

Guardini-Paklot.

O veselju v kongregaciji

Veselje! Moj Bog, ali ga sploh še poznamo? Ali nam ni ta beseda tuja? Ali nam ne zveni tako, kot bi je ne bili še nikoli slišali, kot bi nas mati te besede ne bila naučila govoriti? Ali nam ne zveni tako?

Veselje! Ali poznamo še tisto veselje, ki nam srce omoči kakor z močnim vinom, ki nam dušo pretresa kakor vihar, jo utaplja v sonce, ki nam iz prsi vabi smeh in vrisk?

Veselje! Ali poznamo še tisto veselje, ki nam čisti oči, da najdemo in sploh iščemo resnico, ki nam krepi voljo, da hočemo živeti, ki nam posevečuje dušo, da spozna eden, edini in poslednji svoj cilj?

Pa saj ni res, da bi ne bilo veselja! Dosti ga je. Preveč ga je. Toliko ga je, da se ga je danes človek naveličal. Dosti ga je, enodnevnega in enournega veselja, ki se ga ljudje naužijejo v kinu, ki si ga prebero iz knjige v dušo, ki se ga napijejo pri plesu, flirtu in grehu. Dosti in preveč, o, tako strašno preveč je tega klavrnega, spačenega veselja, ki človeka omoti za eno uro, en dan; ga omoti in mu pušča v duši zoprni, topi občutek gnoja in moreče žalosti. O, dosti je tega veselja, preveč ga je. Toliko preveč, kolikor je pravega, velikega veselja premalo.

»Čas kliče k izpolnitvi dobrodelne dolžnosti. Pred poganskimi ljudmi velemesta je apologetike beseda brezplodna. So predavanja iz zgodovine kakor kitajska komedija! Papir! S tem ne pogrneš mize! Ne pognojiš vrta! Ne ozdraviš mrzlice! Ne! — Le eno bodo ti ljudje umeli. Na lastnem telesu, na lastni duši, na lastni stiski izkušeno dobroto te vere po njenih predstavnikih.« — In ti? (Dr. Carl Sonnenschein.)

In če se vprašamo: ali res ni nikjer več veselja, ki bi nas krepilo? Odgovor na to vprašanje nikakor ni tako obupen. Še imamo veselje, pravo, pošteno, zlato veselje, ki človeka v teh revnih časih napravi bogatega. To veselje je doma v neomajani družini, v lepi knjigi, v čistosti srca in misli — predvsem pa, to poudarjam, predvsem pa v Bogu, ki je vzor vsakega veselja in v vsem, kar nas Bogu bliža. Torej tudi v kongregaciji.

Kdo bi ne bil srečen v kongregaciji? V tem čistem zraku, v katerem more duša dihati, v katerem je ne mori ostudna zahrbtnost, sebičnost, sovražstvo, oblečeno v gnusni plašč naklonjenosti in dobrote — kdo bi tu ne spoznal veselja?

Kongregacija, izčiščeni kelih, v katerem se nabira živa voda, kongregacija, zlati dom najintimnejšega duhovnega življenja, kdo bi je ne bil vesel, kdo bi v njej ne bil vesel?

Tihe ure, v katerih strmimo sami vase, se poglobljamo v neumljivo pot, po kateri nas pelje Močni, tihe ure, v katerih se učimo pokoravati se Absolutnemu, tihe ure, v katerih uživamo spomin na sladke skrivnosti iz življenja, nam Najdražje, tihe ure, v katerih se učimo mi, ki smo prah, moliti Njega, ki je vse — te tihe ure so vir najglobljega veselja. O, kako dobro je človeku, kadar mu je vsakdanjost daleč, kadar niti slutnja vse umazane blodnosti ne doseže več srca, kadar se utrujene oči morejo zatopiti v lepote, ki ne bolijo, ampak posvečujejo. Kako dobro je takrat človeku!

Kongregacija nas bogati v veselju. Bogati nas za nas in za druge. Blagoslov pristnega, bogatega veselja nosimo v te žalostne, puste dni in jih zlatimo vsaj tistim, ki so sonca željni.

Pozdrav v Mariji vsem, ki stradajo veselja. Naj pridejo med nas, v družinico, ki jo ljubi in varuje prečista Mati našega Boga.

I. Š.

Kot katoličani imajo izobrazenci v večji meri kot ostali dožnost, da žive vzorno katoliški.

Le s svojim vzglednim življenjem, ki ga dičijo krščanske kreposti, morejo res uspešno vršiti svoj apostolat med množicami. Njihova posebna naloga je, dajati ljudstvu prave smernice. Zato naj se trudijo predvsem pojačati svoje delovanje na znanstvenem, šolskem in prosvetnem polju in naj skrbje za odgojo številnega naraščaja.

Ker nudi umetnost močna sredstva za vplivanje na občinstvo, morajo vložiti tudi tu svoje najboljše sile.

Poleg tega so dolžni z vso požrtvovalnostjo skrbeti za izboljšanje gmotnega položaja pomanjkanje trpečih slojev naroda.

Iz resolucij II. kongresa slov. kat. akad. mladine.

Brat Benjamin moli

1.

*Na temne dvore samostanske sence
večernih ur so se lahko spustile.
Drevesa tiha so v temo ovile
in rož spenjavk kipeče cvetne vence.*

*Prej bele stolbe so se potemnile —
kot bi jih kdo prepel s kopreno sivo.
In kot, da kdo zakril bi sliko živo,
so luči v oknih trudne ugasnile.*

*Življenje sredi je noči obstalo —
na stolpu ura davno že ni bila.
In moja duša poje Tebi hvalo,*

*da se je noč stvarjem tesno privila,
da je življenje dneva odbežalo
in mi tema je Tebe spet odkrila.*

2.

*Iskal sem Te nad rožami v vrtovih,
v drhtenju vetra, v žitnem valovanju,
iskal v trgatvi, smehu in vriskanju,
v besnenju burje po temnih gozdovih*

*in v speru tihem dragega dekleta.
Nikjer Te nisem našel, brat neznani,
nikjer zdravila žgoči srčni rani,
kot da je duša v večno bol zakleta.*

*Oči so mi le trudno še gorele,
kot tleči stenj ko luč je ugasnila,
Noge blodeče so se razbolele —*

*na njih se kri je v kapljah mi strdila.
Roke so kot peroti trudne obvisle
in usta žejna so zaman prosila ...*

3.

*Zdaj pa sem našel Te, Ti brat moj tihi —
Ko zjutraj svitanice zvon oznani
in v cerkvi spevi se sprostite ubrani,
ko zadone pod svodi psalmov stih,*

*s Teboj se moja duša tiho meni.
Za vse zgubljene vneto Te poprosi
in spravnih žrtev na oltar Ti nosi
v molitvah, ki nikdo jih ne preceni:*

*saj v vsaki prošnji Tvoja so imena,
kot dragi kamni med zlato vkovani;
Ti sam si njihova visoka cena. —*

*V molitvah takih smo vsi bratje zbrani,
ko zjutraj zarja plameni ognjena
in so nam z duš vsi madeži oprani.*

4.

*In zdaj je noč tako spokojno tiha:
Nad hribi luna je nekje obstala,
popevka s ceste z vetrom je zbežala
in daleč šum vode nekje usiha.*

*Pod oknom je kresnica zagorela
z zelenim, drobnim svitom kot luč večna
in je tako radostna vsa in srečna,
ko sva midva v molitvi onemela. —*

*Pod oknom večna luč brleče sveti,
Ti k meni si priromal v temni noči.
Gotovo mi imaš kaj razodeti. —*

*O, svojo zadnjo mi skrivnost sporoči:
Kako, da ni Ti pretežko živeti
pri meni v celici, v tej tihi noči ...*

Benjamin.

Molitev

Gospod,
ki v ponižnem znamenju ob stezi trpiš hudó,
Gospod,
ki si v rdečem pasu nad srebrno goró,
Gospod,
ki v veličastnem molku temnih borov
stopaš lahnó,
Gospod,
stopi še v mene!

L. T.

Jesen

Težka drevesa v meglah drhte,
tiho je pala slana v polje.

V trpke samote vetri gredo,
mrtvo, mrtvo je moje oko.

Trsje nad reko grenko dehti,
bledi čolnarji so žalostni,

labodi trepečejo, v globine strme:
moje gosti v dnu reke ihte.

L. T.

Sam

Gospod, Gospod, jaz sem tako sam.
Šel bi, šel bi v Tvoj tihi hram,
pa se bojim,
da mir, ki je v njem,
v viharju moje duše ne izdihne
in da tema iz moje duše
še večno luč pred Tvojim oltarjem
ne upihne.

L. T.

Immaculata

Pred Tvojim deviškim obličjem klečim ...

*Ti si Izvoljenka in Ljubljenska božja.
Kako vse drugače se iskre Tvoje oči,
Tvoje ustnice so polne milobe,
kot da zamaknjena v oni si svet,
tako gledaš in govoriš nam ubožcem:*

*Ljubezen le ena na svetu gori,
trpljenje le eno na svetu žari,
življenje resnično le tisti živi,
ki čisto prečisto se v Bogu bori.*

*Pred Tvojim deviškim obličjem klečim
in prosim in molim:*

Marija, Vodnica mi bodi vse dni.

Honk.

Kadar Ave večerni ...

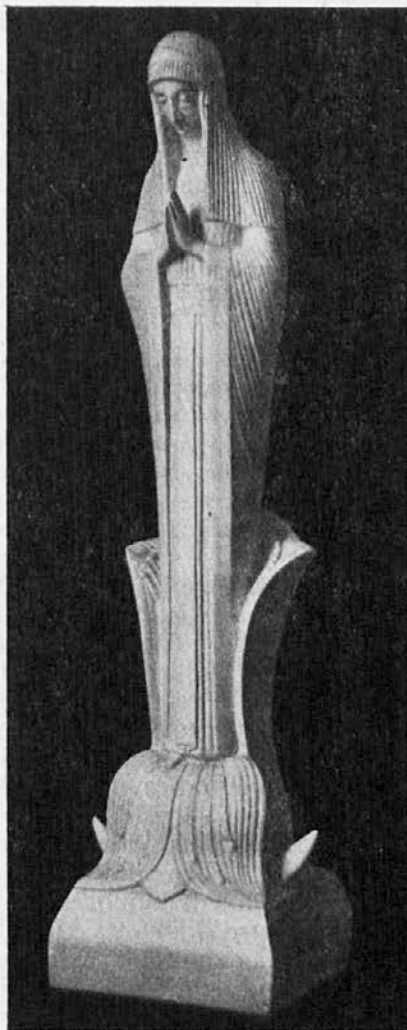
*Kadar Ave večerni v polju našem zvoni,
se mi zdi,
da Marija v naročje Jezusa vzame
in sama z zarjo na goro poroma ...*

*Kadar Ave večerni v polju našem zvoni,
se mi zdi,
da lahno se zganejo stari kostanji,
kot bi k Mariji v pozdrav
radi hiteli iz tihih dobav ...*

*Kadar Ave večerni v polju našem zvoni,
se mi zdi,
da veter v vrhovih hrastov mogočnih
molitev k Mariji moli prečudno —
da potok zamišljen za hip se ustavi
in slavček umolkne za hip v goščavi ...*

*Kadar Ave večerni v polju našem zvoni,
se mi zdi,
da duša brez doma
z Marijo in Sinom na goro roma, roma ...*

Joža Žabkar.

Marija Brezmadežna:
Tebi mladost
Tebi čistost
Tebi zvestobo ...

Po Materi smo si bratje, — po Materi ena družina — Kaj ti je mati, tega ne moreš z besedami izraziti, to moreš le v sebi čutiti. Pa če so se ti skalile vse lepote življenja: njena skromna, s svetniško krono ovenčana podoba, ki jo čuvaš v najnotranji globini srca, se ti ne skali, — ti bo kot večna luč do gomile.

Mati, — toli globin in širin objema to ime, da jih le slutiti moremo, ne izraziti.

Kot tabernakelj je njeno srce: skrivnost in žrtev.

— Otroci, ki gledajo v Gospoda, ljubijo Mater, najsvetejši ljubijo Najčistejšo —

Prav težko si moremo predstavljati življenje katoličanov, posebno še katoliške doraščajoče inteligence, bodi že versko ali socialno, da ne bi bilo skozi in skozi prepojeno z vsebino najlepšega imena — Marije. Kaj čuda, saj je to tisto ime, ki družu v sebi, kar je svet kdaj lepega, svetega, lilijskega imel: Devica — Mati. Umljivo je torej, zakaj je vprav Marija osnova vsega našega duhovnega življenja. Kot ljudem — bednim, grešnim nam je najlažje, pa tudi najbolj naravno, da pohitimo v njeno naročje, saj je to naročje naročje materino.

Marija nam je mati. — Pred 1500 leti je bilo. Tedaj so nam hoteli vzeti Mater. Odjeknilo je med tisoči. — Kaj uči Nestorij? — Marija ni Mati božja? — Torej je rodila samo človeka, — tedaj ni devica, — tedaj nimamo več Matere. In dvignil se je ves pravoverni krščanski svet: Vzhod in Zapad in je rešil čast — Materi — na efeškem koncilu. To je tisti slavn dogodek, katerega se slovesno spominja to leto vesoljni katoliški svet. S sv. Cirilom Aleksandrijskim, ki je predsedoval temu koncilu, pojemo Mariji: Zdrava, Bogorodica, ti najlepši dragulj vesoljnega sveta, krona devištva, branik prave vere. Po tebi je došlo rešenje in mir vsemu svetu: Gospod naš Jezus Kristus, ki si ga ti rodila.

Daleč — v davnini so že ti sveti dogodki. Na efeškem koncilu sta Vzhod in Zapad kot dva ljubeča se brata izkazala svoji skupni Materi najvišjo čast, ki ji gre. Njeno srce je bilo kot žarišče in vsi verni Vzhoda in Zapada so bili v njem eno. Pa ni ostalo tako. Odtrgal se je Vzhod od skale sv. Petra, — kot izgubljeni sin se je podal daleč na pot, zapravil svojo doto in sedaj nima, da bi se nahranil. Ali naj naš vzhodni brat obnemore — Marijin otrok kakor mi? Ne. Za Materino ljubezen ga privedimo nazaj k živemu vrelu iz Petrove skale. In vprav ta misel — misel na sv. edinost, bodi po naročilu sv. očeta Pija XI. osrednja misel pri proslavi efeškega koncila.

Mati — edinosti! Saj, če le nekoliko prisluhnemo vase, bomo zaslutili, kako zelo mora krvaveti srce Materino spričo razkola, kako zelo mora hrepeneti po edinosti. Kjer je Mati, tam ni mesta za sovraštvo, tam je ljubezen, edinost.

(Nadaljevanje)

— — — ***bila je nekoč mati***

Dvoje globoko odprtih oči me je premerilo pred vrati, ko sem pritisnil na gumb električnega zvonca, da bi poklical prijatelja-sošolca; važen razgovor sva imela zaradi nekih spornih vprašanj pri našem listu.

Dvoje globoko odprtih sanjavih oči je zagomazelo v mojih brezskrbnih drobnih očeh in me prosilo, kakor prosi otrok mater, kadar je lačen in ga še zebe povrhu.

Dvoje suhih rok — koža se je zgubala in, še popisana z že poapnjenimi modrimi žilami, tesno prižeta na drobne kite in kosti — je zadrhtelo pred menoj.

Dvoje globoko odprtih oči,
dvoje suhih, zgrbljenih rok
in ena sama velika, nema prošnja:

»Kruha!«

Mimo lepih misli na okusno večerjo, mimo sijajne akademije v gledališču, mimo vsakdanjosti sem pozabil tisti hip na nekaj, na tisto malenkost — zadnjih deset dinarjev. Čudno tesno me je stisnilo pri srcu:

»Mlad sem, ena večerja, ena akademija!

Malenkost je to! Žena pa je lačna!«

Prepričevalno sem si povedal, kakor da sem s tistimi desetimi dinarji storil velikansko dobro delo usmiljenja. Misel pa se je zgubljala vedno bolj in bolj v besedi Kristusovi o kozarcu mrzle vode...

Nasmeh starke, sključene v dve gubi — nekoč je bila mati, morda trem, peterim, sedmerim — se je utopil v mojem mehkem nasmehu, ko me je poklical prijatelj v toplo sobo, kjer mi je postregel z lepo besedo in s skodelico toplega čaja...

J. Žabkar.

Vitez naše ljube Gospe

Po nemškem

Osebe: Vitez, Posvetnost, Satan. Ljubezen božja, Moč božja

Vitez:

V krvavi zarji vstaja dan,
z močjo poraja se blestečo,
iskreč utrinja soj njegov
se v rosi na cvetličnih čašah.
Beži že noč na temnih krilih,
beži somornih senc turobnost
pred svetlimi slapovi luči.

V bleščavem lesketu,
glej, jutro žari,
od vriskov veselja dolina doni
v bujno prelestni lepoti. (Poklekne.)
O Bog, ki vladaš vesoljstvo z neba,
o Silni, ki zvezdam mogočno velelaš,
da z žarom spokojnim oblivajo svet,
v maja cvetoče razkošje odet:

o hvala, Vsevišnji, stvarstva Gospod,
hvala Ti, Bog,
da gledati smem spet mladi dan,
ki v zarji okópan, svetál prihaja
Tebi na slavo in čast.
O bodi vodnik mi
in ščit močán,
pomagaj v tegôbi
proti zlu mi in zlobi,
da níkdar ne krenem s prave stezé,
da zmerom za dobrim stremi le srce!
Sveta Marija, maja Kraljica,
vodi k lepoti me, čista Devica!

Daj, da v ljubezni goreč se utrdim,
nad vsem nizkotnim zmago slavim!
(Godba, vitez se sanjavo zamisli):
Občutje čudežno sladkó navdaja
me danes, vonj opójen zrak prepaja,
me boža žametno mehkó,
v megló sanjavih misli me zavaja...
Ne! — Ne da sanjam, da bedim,
vojščak na straži tu stojim,
da vsem sovražnikom kljubujem,
ki s pomočjo peklenskih sil
svetinjo ugrabiti hoté.

(Nadaljevanje)

Iz kronike slov. dij. kongr. zborovanj

Slov. dij. kongregacije so skušale vedno vršiti svojo sveto misijo, posebno v našem toli marijanskem narodu. Vedno bolj pa se je čutila prepotrebna vez med njimi in zato so bila marijanska zborovanja pred vojno in po vojni nujne zahteve, ki so bile klic časa in mladine.

Pred vojno je bilo dvoje zborovanj vseh slov. dij. kongregacij. Vršili sta se v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano v l. 1913. in 1914. Veliki marijanski škof dr. A. B. Jeglič je bil duhovni oče te elitne katoliške mladine in jo je z zgledom in ognjevito besedo vodil k Materi mladine, k Brezmadežni. Bila so to mogočna zborovanja, kjer so kongreganisti dali duška svojim verskim čuvstvom in znova prisegli zvestobo marijanskemu geslu: Po Mariji k Jezusu. Kje so tisti predvojni borci za Marijino slavo in čast? Nekatere krije gomila na bojnih poljanah. In drugi? Kje ste Marijini borci?

Po vojni je bilo prvo zborovanje l. 1929. zopet v zavodu sv. Stanislava in l. 1930. v Slomškovem domu v Celju. Nad 300 jih je prihitelo k prvemu zborovanju. Dijaki sami so govorili. Zopet so se obnovili stari lepi prizori, ko je kongreganist iz severne Gorenjske v vsej iskrenosti pozdravljal tovariša iz zelene Štajerske. Prvikrat pod svobodnim solncem v svoji lastni državi smo si gradili svoj dom marijanske ljubezni. Med nami je bil naš novi nadpastir, ljubitelj in ljubljene mladine, dr. Gregorij Rožman.

Celje je naše kongregacijsko delo še bolj strnilo in poglobilo. Vsa sodobna socialna in karitativna vprašanja so našla odjek pri kongreganistih: začutili smo novi čas in nove naloge, katerim mora kongregacija posvetiti vso pažnjo. Kongreganist mora studirati in se poglobljati v teološko, socialno in gospodarsko vedo, da bo kos nalogi, ki jo vprav današnja doba zahteva.

Naša zborovanja morajo rasti, morajo zajeti vse naše marijanske družine. Že danes mislite, kako bomo priredili peto kongregacijsko zborovanje in o čem bo naš najvažnejši razgovor. — Sporočajte.

K.

Molimo za svoje pokojne brate . . .

Sredi preteklih velikih počitnic je ugasnilo dvoje mladih življenj:

Na otoku Rabu je utonil Ivan Volč, dijak VI. razr. klasične gimnazije v Ljubljani. Bil je član D. M. K. pri oo. jezuitih. Tih in skromen fant. Vnet za karitativno delo, ki mu je oral ledino. Vzljubimo njegovo delo in bo njegov spomin ostal med nami svetel in bogat.

V Ljubljani je nagloma umrl Vilko Breščak, dijak II. razr. III. realne gimnazije v Ljubljani. Kot član D. M. K. v Križankah je zvesto služil Mariji. Sedaj uživa pri njej večno veselje.

»Zgodaj je končal, pa je dopolnil obilo let; zakaj njegova duša je bila Bogu všeč.«
(Modr. 4, 13.)

Kongregacijsko življenje

Dijaška Marijina kongregacija pri sv. Jožefa v Ljubljani

Dne 15. novembra 1931 smo priredili na čast sv. Stanislavu skromno proslavico, ki je pa vključ neurejenim razmeram še dokaj lepo izpadla. Udeležba sicer ni bila preobilna — zlasti višješolci so jo slabo posetili — ali kar nas je bilo, smo bili z vsem srcem navzoči.

Sanjava melodija strun je zadonela v naših dušah in beseda našega voditelja je globoko odjeknila v naših sreih.

Pred nami se je izobličil v vsej svoji milini dobri Stanislav in nam dal novega ognja za ideale naših mladih sanj. Čudno toplo nam je bilo pri srcu. Nekako sledeče besede so bile govorjene našim dušam:

Iskreno pozdravljam našega novega voditelja, častitega gospoda patra Vrtovca, naše kongreganiste in cenjene goste!

Današnja skromna prireditel je namenjena spominu vzornega mladeniča, ki je bil dober in je ljubil Marijo z vsem svojim srcem, ki je svoje mlado življenje okrasil s svetniško krono. Njegovo hrepeneče srce je gorelo za Boga, njegova duša je bila kakor vijolica, skromna in ponižna.

Ta dobri mladenič je bil sv. Stanislav, zaščitnik naših malih kongreganistov! Mali, odprite mu na stečaj svoja srca, potožite mu gorje in ga prosite prijateljstva! Ne bo Vam odrekel! Podal Vam bo svojo mehko roko in Vas varno vodil na življenja pot. In če boste imeli njega ob svoji

strani, se Vam ni treba bati nezgod. Hodili boste srečno mimo čeri in prepadov mladega življenja.

Dandanes je silno težko živeti. Svet je zgrešil pravo pot in drevi v propast. Ljudje so hudobni in pokvarjeni. Boga nočejo! Na svoje oltarje si postavljajo malike in jih časte. V blatu gazijo kakor živali, ti ubogi ljudje.

Fantje! Mi smo pa mladi in zdravi. Bodimo Marijini, čuvajmo njeno ljubezen, branimo njeno ime! Imejmo jo radi kakor jo je imel rad naš Stanislav, pa nas bo vesela!

Vračali smo se veseli in zdravi, polni blagodejne sreče. Večerno nebo je bilo kakor Gospodovo oko in zvezde so migljale nad razsvetljenim mestom.

Š. F., t. č. tajnik.

»Veritas«, Zveza katoliških dijakinj, v Parizu

Francoska revolucija je hotela ljudem iztrgati Boga iz src. Žalostno in temno je bilo odtlej v mnogih dušah. Pa dolgo naše srce ne more živeti brez Boga, preveliko je njegovo hrepenenje po Luči in Ljubezni. Francija se je zopet začela dvigati k Njemu.

Zelo vzorne so dijaške kat. organizacije. Eno izmed teh sem sama поблиže spoznala. Imenuje se »Veritas«. To je najstarejša zveza za katoliške dijakinje pariške univerze. Ustanovljena je bila l. 1913. V marsičem je zelo podobna našim Mar. kongregacijam, vendar se v marsičem tudi razlikuje od njih.

Namen te organizacije je, da skrbi za svoje članice versko, moralno, intelektualno in deloma tudi materialno.

Vsako nedeljo imajo skupno sv. mašo. V svojih prostorih imajo lepo kapelo. Na steni visi velika podoba Kristusa križanega, ki naj kraljuje v mladih dušah, ki se zbirajo ob Njem. V Parizu je običaj, da gredo med sv. mašo skoraj vsi ljudje tudi k sv. obhajilu, zato imajo po cerkvenem opraviilu skupen zajutrek. Nato se pa še pogovarjajo z duhovnikom in med seboj. »Kako lepo in prijetno je, če prebivajo sestre skupaj!«

Razen nedeljskih govorov imajo še vsak tretji četrtek sestanek, da laže uredi in usmerijo svoje notranje življenje. To je nekaj podobnega kot so naši kongregacijski shodi. Letos, n. pr., so razpravljali o pomenu Pavlovega pisma Rimljanom. Te govore potem tudi priobčujejo v svojem listu.

Vsako leto o Veliki noči prirede duhovne vaje za vse pariške študentke, tudi za one, ki niso članice te zveze.

Poleg kapele je velika dvorana z odrom. Tu organizira »Veritas« v zimskem času predavanja s sodelovanjem uglednih govornikov. Na univerzi delijo članice vabila z naslovi predavanj. Tudi meni so ti listi pokazali pot do njih. Vstopnine ni.

Predavanja so zajemljiva in aktualna. Prav bi bilo, če bi kaj sličnega priredili tudi pri nas. Temata so: Duhovni razvoj v 20. stoletju; sodobni roman in težnje moderne književnosti; zlo v Bernanosovih delih; tendenca v sodobni glasbi in drugo.

Poleg splošnih imajo tudi posebne sestanke, kjer se zbirajo akademičarke, ki imajo isto skupino na univerzi. Ti sestanki so popolnoma tehničnega značaja. Tu skupno študirajo in obravnavajo vprašanja predavanj. Starejše in sposobnejše pomagajo pri študiranju mlajšim. Na razpolago imajo tudi lepo knjižnico. Do zdaj so že urejene sekcije za filozofijo, za latinščino, za fiziko in kemijo, za pravo, za umetnost, za angleščino ter za zobotehniko. Vrh tega so l. 1929. ustanovile še odsek, ki ima namen, hoditi predavat v beraška pariška predmestja. (Le banlieue rouge.)

Končno skrbi »Veritas« za akademičarke tudi v gmotnem oziru. Preskrbuje jim primerna mesta za počitnice ali med šolskim letom. Skrbi za stanovanja in daje naslove družin, ki sprejemajo dijakinje. Tudi lastnega zdravnika imajo brezplačno.

Da morejo kriti svoje stroške, ki niso majhni — elektrika, kurjava in še marsikaj — prirede včasih tako zvane prodajne dni. Gospodične same naredijo igrače, punčke in podoben drobiž in potem povabijo znanke, ki pokupijo njihove izdelke. Pri nas nismo tako praktične, se mi zdi.

Organizacijske dvorane so deklicam odprte ves dan. In tako je »Veritas« resnično ognjišče, kjer najdejo akademičarke sestrsko pomoč in ljubezen v vsakem oziru. — In te ljubezni vsi tako zelo potrebujemo!

M. S.

Tolle — lege

Dr. Franc Jaklič: **Irenej Friderik Baraga** (1797—1868). Izdanje Mohorjeve družbe za leto 1932.

»Dajte mi velikih misli« je bil klic rimskega cesarja, ko je ležal na smrtni postelji. Današnje človeštvo se tudi zviša v groznih krčih zmot in nejasnosti. Prikazano življenje velikih borcev za božjo stvar pa prepodi vso meglenost življenja in odkrije nevenljivi svet, za katerega so delali in umirali najboljši.

To je bil naš rojak Friderik Baraga. Pisatelj je duhovito in izčrpno zajel vse prebogatno svetniško življenje in ga razgrnil v nedosegljivi veličini. Zopet, to ni suhoparen življenjepis, to je zakopan zaklad v Boga verujočega in v Njem delujočega izvoljenca, ki kljub nasprotovanju ustvarja božjo podobo v dušah, dokler živi doma, oziroma ko se preseli v Ameriko.

Močno je podčrtal pisatelj versko življenje v Slovencih v prvih desetletjih XIX. stoletja, ko je žel svoj trpek sad kruti janzenizem, ki mu je Baraga bil največji nasprotnik. Nepopisni pa so odstavki Baragovih žrtev v indijanskih misijonih in njegovo nadčloveško delo za zveličanje duš.

Baraga je naš slovenski ponos in mora postati zlasti vzor mladine, za katero je v prvi vrsti pisana Jakličeva knjiga.

K.

Franc Terseglav: **Med nebom in zemljo**. (Velika žena in njen čas, sv. Terezija Avilska, 1515—1582). Izdanje Mohorjeve družbe 1932.

Pisati o knjigi, ki je redkost med nami, ne nameravamo. Morda je to sploh prvi tovrstni način, podati življenje svetnice, ki v delu samem zablesti kot svetilnik, ki se iskri in vžiga, ko je največja tema naokoli.

Knjiga je prebogata kulturno-verska studija XVI. stoletja v Evropi. Iznesene so vse osebnosti in vse prilike, ki so količkaj vplivale na zadnje stoletje srednjega veka. Gre za premočrten razmah katoliške misli in življenja, ki ga živi in ustvarja v notranjem in zunanjem svetu svetniška narava viteškega Ignacija Lojolskega, strogega spokornika Petra Alkantarskega, največjega pesnika katoliške mistike Janeza od križa, jezuitskega generala Frančiška Borha, Filipa Nerija, Petra Kanizija in Frančiška Saleškega, in vsem na čelu usmerjevalka krščanskega življenjskega ideala, ki je v kultiviranju duše (Todo nada, Dios solo — vse je ničevno, Bog je edina vrednota), sv. Terezija od Jezusa. To premočrtno linijo harmoničnih genijev pa prekrizava demonični genij odpadlega avguštinskega meniha Martina Luthra, v Evropo prodirajoči islam, oživiljanje poganškega duha po humanizmu, papež Aleksander Borha, češki verski revolucionar Jan Hus, Gerolamo Savonarola, Francoz Janez Calvin, strogi in lažipobožni janzenizem, angleški Luther oksfordski profesor Janez Wiclif in delno — renesanca.

Dijaki višjih razredov bodo našli v Terseglavovi knjigi marsikako rešitev verskih in kulturnih vprašanj tudi v današnji, tedanjim časom, slični dobi. Odkrili pa bodo tudi bogastvo misli in pisateljevega znanja in kleno slovensko besedo.

A. K.

Pier Giorgio Frassati

Dne 4. julija 1925 je umrl v Turinu akademik P. G. Frassati nekaj dni pred promocijo za Dr.-ing., star 24 let.

Bil je to katoliški akademik član »Gioventù Cattolica Universitaria« (kat. akad. mladina) in vzor karitativnega delavca. V kratkem je izšla o njem knjiga: Pier Giorgio Frassati. Testimonianze raccolte da Don A. Cojazzi. Danes kroži knjiga po Italiji že v 50.000 primerkih in je prevedena v tuje jezike. Nemška izdaja nosi naslov: Die neue Jugend. (Nova mladina.) Vredna je, da jo prečita vsakdo, ker je prebogat zaklad zgleда in samovzgoje.

Ko je umrl, je bila enotna sodba o Frassatiju: to je svetnik. Pogled v njegovo bogato življenje, nam odkrije veseskozi veselega in za vse lepo vnetega mladeniča. Povsod ga najdemo: pri sportu, pri turistiki, v društvih, a najljubše delo mu je bilo v Vincencijski konferenci, kjer se je žrtvoval za siromake in skrite ubožce. Zadnje njegovo delo pred smrtjo je veljalo le-tem. Ljubezen do bližnjega je bil njegov praktičen življenjski program. Temu je živel in daroval vse. Ko se je pripravljaj na izpite, je moral opustiti delo v društvih, svojih revnih varovancev ni nikdar zanemaril. Svoj sv. večer je obhajal v kaki revni družini, kamor je prinesel božične darove in jih delil vsem. Morda bi njegov zgled našel tudi med našimi kongreganisti posnemovalcev? Saj je tudi pri nas karitativno delo potrebno, le delavcev je malo. — Duc in altum, amice!

Iz uredništva. »Naša Zvezda« nastopa prvo pot. To je prvi pojav dij. verskega glasila pri nas. Pa je moralo do tega priti. Izvabil jo je iz naših sre sklep IV. dij. kongr. zborovanja v Celju od 6.—8. julija 1930. Bili so kongreganisti iz: Novega mesta, Maribora, Celja, Kranja, Zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu, Kočevja, Ptuja, Murske Sobote, Veržeja in Ljubljane, ca 100; zastopniki bogoslovskih, akademskih in starešinskih kongregacij iz Maribora in Ljubljane ter voditelji gg.: prof. Bogovič, prof. Cajnkar, prof. Ržman, prof. Živornik, prof. Pavlič, rektor p. Tome S. J., dr. Vrečar, dr. p. R. Tominec O. F. M., dr. Volčič, p. Kobi S. J., p. Bogdan Markelj O. F. M., prof. Pavlin, p. Lacko Pintar O. F. M.; prof. Kardinar, opat Jurak, katehet Lukman, prof. Kovačič in referent DMK Ante Kordin. Po temeljitem premisleku in pripravi smo s tem prvencem uresničili željo vseh slov. dij. kongregacij v obeh škofijah. List je namenjen predvsem obnovi in poglobitvi verskega in marijanskega življenja med našim inteligenčnim naraščanjem. Zavedamo se odgovornosti pred Bogom in bodočnostjo, zato naše trdno zaupanje v uspeh. Nikomur se ne usiljujemo, meritorno sodbo pa prepuščamo onim, ki bodo list čitali in naročili. — »Zvezda« bo svetila odslej vsem našim kongreganistom, naj ne bo nikogar, ki bi odklanjal njen svit in naj bi bila dobrodošla pri najmlajšem in najstarejšem bratu. Vse svoje želje glede ureditve in vsebine pošiljajte uredniku o vsaki številki. Vse bom upošteval, kar zahteva naša skupnost. — Vse sotrudnike prosim, da mi pošljejo za prihodnjo številko, ki bo prinesla uvodno besedo našega nadpastirja knezoškofa dr. A. Karlina. spise do 31. decembra 1931, ker bo izšla 2. številka sredi januarja 1932. — Cenjena založništva prosimo, da nam pošljejo knjige in liste v oceno in zamenjavo.

Urednik.

Iz uprave. Naslov uprave »Naše Zvezde« je: Škofja ul. 15/II. v Ljubljani. Vse gg. voditelje dij. kongr. in poverjenike prosimo, da vneto agitirate za naš življenjski list in ne vračate lista, ampak ga od dijaka do dijaka razprodajte. Priporočajte ga na vseh gimnazijah, učiteljskih, trgovskih šolah in akademijah, srednji tehn. šoli in na meščanskih šolah. Preplačila hvaležno sprejemamo. List leži samo na naročnini, ki jo plačujete po naši čekovni položnici št. 16.098. Na delo za našo stvar!

Uprava.

Dijaški kongregacijski dnevi 6., 7. in 8. decembra 1931 v Ljubljani

Vse ljubljanske kongreganiste in kongreganistinke vabimo k proslavi Brezmadežne, ki jo hočemo skupno z vsem katoliškim dijaštvom duhovno in slovesno počastiti v 1500. letu efeškega koncila. Kot priprava za praznik bo Triduum (tridnevica) ločeno: za dijakinje in akademice v uršulinski cerkvi, za dijake in akademike v stolnici v nedeljo 6. decembra ob 6 zvečer: Naš boj in naša zmaga v Mariji. Blagoslov. V ponedeljek 7. decembra ob 6 zvečer: Marija in presv. Evharistija. Blagoslov. Na praznik 8. decembra ob 7 zjutraj govor: Immaculata — naš vzor, sveta maša in skupno sv. obhajilo. (Ponovitev posvečenja; vsi s kongr. znaki in prapori.) Ob 11 dopoldne bo svečana prireditev v veliki dvorani »Uniona« z govori, pevskim in glasbenim sporedom. Ob kongregacijskih dneh bosta dve dramski prireditvi: v ponedeljek 7. decembra ob 8 zvečer v gledališču: Konec poti; na praznik 8. decembra ob 6 popoldne v gledališču: Misterij sv. Avgušтина.

Vabimo vse dijaštvo, zlasti kongreganiste, da se kongregacijskih dni veselijo in udeležijo.

Vodstvo DMK.

Vabljeni! Dne 15. decembra 1931 bo predaval v beli dvorani »Uniona« g. prof. Iv. Bogovič o važnem mladinskem vprašanju: Caritas in mladina. (Vstop prost.) Ker je potrebno, da se naš katoliški inteligenčni naraščaj, ki se zbira v kongregacijah, tudi socialno-karitativno vzgoji, zato pridite kongr. iz Ljubljane poslušat strokovnjaka in priljubljenega mladino-ljuba iz Maribora.

Urednikov imprimatur 20. novembra 1931.

H. NIČMAN

LJUBLJANA

Kopitarjeva ul. 2

Trgovina devocijonalij in nabožnih knjig nudi p. n. inteligenci krasne govore dr. Opeke, ki so izšli v 21 tih knjigah. V zalogi vedno velika izbira vseh pisarniških in šolskih potrebščin.

NOVA ZALOŽBA

V LJUBLJANI, Kongresni trg

Knjigarna — Pisarniške potrebščine

se priporoča pri nakupu knjig, vseh vrst šolskih in pisarniških potrebščin. Ima v zalogi primerna darila za vsako priliko

Založba Cankarjevih in Finžgarjevih zbranih spisov in prvovrstnih drugih izvirnih slovenskih knjig in prevodov iz svetovne književnosti

ŠOLSKE KNJIGE iz bogate lastne in iz tujih založb. **ZBIRKA ŽEPNIH SLOVARJEV IN UČBENIKOV** za angleščino, češčino, francoščino, italijanščino, nemščino, ruščino in srbohrvaščino. **POMOŽNE KNJIGE, SLIKE IN KARTE ZA ŠOLSKI POUK, UČILA.** Veliki Zoološki atlant, zemljevidi itd.

JUGOSLOVANSKA KNJIGARNA V LJUBLJANI

Bogata zaloga vsakovrstnih knjig v tujih jezikih, zlasti nemških, francoskih in srbohrvaških.

KNJIŽNE ZBIRKE JUGOSLOVANSKE KNJIGARNE (na mesečno plačevanje. Naročniki uživajo 25% popusta na vse druge knjige iz založbe Jugoslovanske knjigarne.)

LEPOSLOVNA KNJIŽNICA, platno Din 15.— mes. — LJUDSKA KNJIŽNICA, platno Din 12.— mes. — ZBIRKA DOMAČIH PISATELJEV, platno Din 10.— mes. ZBIRKA MLADINSKIH SPISOV, platno Din 8.— mes. — KOSMOS, zbirka poljudno znanstvenih in gospodarskih spisov, spominov, potopisov itd., platno Din 15.— mes.

Zahtevajte cenik knjig. podrobne prospekte o knjižnih zbirkah in „Vestnik“